

Durruti assistí a l'homilia del 20-N

Txiqui Benegas, amb carnet.

Darrer Congrés «nacional» —ai— del PSPV-PSOE, més aviat açò darrer que allò primer. El col·lega **Ernest Nabàs**, bastió periodístic en les comarques del nord, ix elegit membre de l'executiva «nacional» —eu— i vocal de premsa i imatge del grup que els socialistes espanyols s'han muntat a ca nosaltres. Ernest Nabàs és un home de **Joan Lerma**, que en conversa privada va reconèixer que hi hauria clavat el mateix dimoni, perquè el considerava un home seu.

Segona seqüència. El sector crític —o cítric, que mai no es sap— exigeix que s'aclaresca la situació. Segons ells, Nabàs no era militant del PSOE ni en tenia el carnet —però titi, si el regalen en la tómbola del cantó—, i, per tant, malgrat el mateix senyor dels subsecretaris, no pot formar part del consell nacional i, encara menys, regular-ne la imatge. Al fons, l'eterna polèmica pel que fa al poder informatiu entre crítics i ramonets. **Ciscar** sempre convidava a esmorzar els periodistes, llevat del que fa —malbé— la gàbia, que no és sant de cap beata.

Tercera seqüència. N'hi ha que recorren a Madrid. Perquè aquests xicots ho fan tot a la valenciana, i cal que intervinga el poder diví de la Meseta. I, sorpresa, el mateix Txiqui

Benegas diu que aquest senyor no tenia el carnet, i que ja s'ho faran per ací. Ara algú podria impugnar congrés i executiva, però hi haurà pacte, home, és que vosté ja sap que si no és que... Florentins, u, ramonets, zero.

The end. Diuen que el PSOE d'ací no s'estima massa el darrer temps, sobretot a cal déu subsecretari. I que els agrada el nostre món de cada setmana. Diuen que Nabàs ha participat en una història que consistiria a potenciar el món, en nadal, amb els diners del capo ramon. Així, doncs, Nabàs, encara et passa poc. Però és que, a més, damunt, nosaltres voldríem que **El Món** fos tot un èxit al país aquest, i **l'Avui**, tu. Perquè ens complementem. Som premsa del mateix país. ¿Què t'ha paregut, morrut? Resulta ben estrany, però, que la mare espanyola del palau de cavallers pague premsa en català i faça pancatalanisme entre valencianos. Ell, que no vol obrir de nou la guerra de les banderes. Sí que hi ha qui us entenga, capolls.

Fellpe Franco, Franco, Franco

¿Què et pensaves abadejo, que tot era pujar i només a l'Azor? Tota

la púrria s'encomana. I més, dormint en el mateix llit. I adéu antigues banderes i antics despropòsits. Em ve el Felipe Bahamonde, la setmana passada, i em diu al diari que provoca més passions de cara a fer-ne una edició especial a València:

«Hi ha gent que s'ha proposat d'intentar fer desaparèixer els rastres de 40 anys d'història de la dictadura: a mi, això em sembla inútil i estúpid. Alguns han comés l'error de tombar una estàtua de Franco; jo sempre he pensat que si algú hagués cregut que era un mèrit tirar en Franco del cavall, hauria d'haver-ho fet quan era viu».

«Les meues estàtues no cauran».

Tio, haver-lo tirat tu, valent. Dormen en el mateix llit i, de matí, s'alcen inaugurant pantans. Amb tu com a *capo* ja no són quaranta anys, en són cinquanta. **Casado**, per a reis li podies enviar un d'aquells feixistes que tan difícil ho van fer, allò de llevar els dos mamífers perissodàctils de la plaça.

Do la mateixa família

A la basílica de la plaça de la Mare de Déu —antiga plaça de la República Federal i, també, de la Palla— n'hi havia un que manava. I que deia que haurien de passar per damunt del seu cadàver per a fer-hi missa «en valenciano». Poc han canviat les coses. Aquest bruixot de la tribu, **Emilio Aparicio Olmos**,